

IN PACE IN IDIPSUM

XII. ÉVF. 1911. 11. SZÁM.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

ÖRÖKIMÁDÁS

DORMIAM ET REQUIESCAM

HAVI FOLYÓIRAT

IT DEUM ADORAVIT.

ORIENTUR JUSTITIA

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

SACRIFICIUM DEO

KIADJA

ET ABUNDANTIA PACIS

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSER INVENT SIBIDOMUM

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

PLORABUNT SACERDOTES

Ára egy évre 3 korona.

ETTURTUR NODUM ALTARIA

Megjelenik minden hó elsején.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ECCE PAVIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANG ELIQUO

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrötés, vörös vágás, tokkal	5 " — "
Bőrötés, arany vágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K — f.
Bőrötés, vörös v., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrötés, arany v., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K 50 f.
Bőrötés, vörös vágás, tokkal	6 " — "
Bőrötés, arany vágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906. 1907. 1908. 1909-1k. évfolyamal még kaphatók

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

örögbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrötés, vörös v., tokkal ...	5 " 20 "
Bőrötés, arany metszés	6 " 20 "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Diszes kötés	4 " 10 "
Selyemkötés	6 " 10 "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.

Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fill.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K

Isten nevét hiába ne vedyed! Ára 4 fill.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Tiefenthaler József*: Szerkesztői változás. — *Dr. Babura László*: Áldozatos emlékezés. — A boldog arsi plébános és az Oltáriszentség. — *Kontósy Mihlós*: Szentföld a rózsáskertben. — *Dr. Huszár Elemér*: Élő kenyér. — *Jaross Béla*: Oltáriszentség és oltáregyesület. — Hangyák elűzése a templomból. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Mikép vezetheti rá a hitoktató, tanító és tanítónő növendékeit a gyakori szentáldozásra? — Miért áldoznak a kis gyermekek? — A gyakori áldozás hajnalpirja a négereknél. — Levél. — *Krónikás*: A gyakori szentáldozás krónikája. — Gyermekevilág. Rovavezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Engesztelő szentséglátogatás. — *R. A.*: 30.000 gyermek között áldozása. — Az Oltáriszentség egy irországi ibolyája. — Rőptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Telefon-pósta.

Szerkesztői változás

Dr. Makay Lajos az októberi számmal búcsút mondott az «Örökimádás» szerkesztésének. Az «Örökimádás» az Úr Jézust keresi és olvasóit is feléje akarja vonzani. Itt azért a személyi kultusznak és tömjénezésnek nincsen helye. De az igazi érdemet az Úr Jézus is mindig kitünteti, sőt példaképkül állítja az emberek elé. Nathanaelről épen az isteni Mester kiáltja világá: hic est vere Israelita — ez az igaz ember. Ebben az értelemben mutatunk rá mi is dr. Makayra, midőn leteszi a szerkesztési gondokat. Igazi eucharisztikus ember. Nem napszámos szellemben, hanem tűzzel, lélekkel dolgozott. Szinte élőképben mutatta be, hogy az Eucharisztia az élet forrása, mert életet, elevenséget, buzgóságot merített belőle és terjesztett maga körül.

Szívből gratulálunk az igazán megérdemelt kitüntetéshez az «Örökimádás» és annak buzgó munkatársai nevében és köszönjük azon fáradhatatlan tevékenységét, amellyel a lapot majdnem négy éven át általánosan elismert elevenséggel szerkesztette.

Midőn alulírott mint az «Örökimádás» új szerkesztője Isten nevében átvesszem a lap vezetését, kérem alázattal dr. Makay urat és a mélyen tisztelt munkatárs urakat egyaránt, hogy tudásukkal és buzgóságukkal ezután is támogassák az «Örökimádás»-t. Hiszen a támogatás nem a szerkesztőnek, hanem az eucharisztia nagy ügyének szól.

Tiefenthaler József,
szerkesztő.

Áldozatos emlékezés.

NOVEMBER az emlékezés hónapja. Amint a földre sűrke, ólmos köd borul, úgy borul a mi lelkünkre is az emlékezés nehéz, fojtó légköre, búsbánatos hangulatot lopva beléje. Ó, mert akikre visszaemlékezünk, mind meghaltak már, azért nevezzük az emlékezés napját is a halottak napjának. Sirok közé visz az utunk e napon, ki a temetőbe. S este, mikor kigyulnak a mécsek ezrei, mintha megelevenednének az élettelen sirok is. Mind ismerős arcok, kiket ott látni vélünk, mind szomorúak, mind sápadtak, bár a mécs-lángok vörösös fénye esik rájuk. Oly esdő a tekintetük, oly beszédes a szemük. Néma beszédjüket is megértjük, csak legyen lelkünk hozzá, érző szívünk.

Ti még rendelkeztek idővel — így szólnak mintegy hozzánk — ti még szerezhettek érdemeket. Ó, mily boldogok vagytok ti! Gazdagok vagytok — mi szegények! Tehetősek — mi tehetetlenek! Könyörüljete, ó könyörüljete rajtunk legelább ti, rokonaink, barátaink, jó ismerőseink! Gazdagságtokból szórjatok alamizsnát nekünk, hogy kifizethessük adósságunkat. Sokat adjatok, mert nagy a rovásunk! Sokszor adjatok, mert régóta sinylődünk már és még messzi van szenvedésünk vége — határa!

Akiknek van lelkük, akiknek van hitük, akiknek van érző szívük, mind megértik ezt a néma beszédet, mit a sirok lakói emlékezésük napján beszélnek. S akik megértik, meg is szívlelik, azért oly komolyak viselkedésükben, azért oly szorgosak az imában, azért oly nagylelkűek az alamizsnálkodásban e napon.

A naptár csak egyszer jelez ily napot évenként. A mi hívő lelkünknek ezzel nem szabad beérnie. A koszorúk, melyeket a kegyelet font és helyezett a sírokra, hamar elhervadnak s a hűvös szél széthordja száraz leveleiket. A mécsesek elégnak, lángjuk kialszik. A temető ismét csendes, néma lesz. Ámde a lelkünknek sohasem szabad felednie azt a nagy igazságot, melyet e nap hirdet-hangoztat felénk, t. i. hogy segítenünk kell a szegény lelkeket, kik a purgatórium kínjai között epedve várják szabadulásuk boldog óráját. Hogy segítenünk kell őket, kik önmagukon már nem segíthetnek többé.

A Megváltó kegyelme sok eszközt adott kezünkbe, mellyel segítségükre siethetünk a purgatóriumi lelkeknek. A sok közül csak egyet akarok kedves Olvasóinknak figyelmébe ajánlani: *a szentmisehallgatást*. Mindkettőt az Úr Jézus adta nekünk, mindkettő isteni ajándék. Mindkettőtől isteni erő árad ki, melytől életre kapnak a szenvedő szegény lelkek.

Hogy a szentmiseáldozat a megholtakért is felajánlható s amennyiben még nem tettek tökéletesen eleget bűneikért az isteni igazságosságnak, ép

a szentmiseáldozat által a leghathatósabbban segítettnek, azt az Anyaszentegyház a tridenti zsinaton (XXV. ülés) világosan tanítja. Hiszen a szentmise lényegében nem más, mint a Krisztus keresztdozatának titokzatos megújítása; mert ugyanaz a Jézus Krisztus áldoztatik fel a szentmisében, mint aki a keresztfán ég és föld között függve értünk szentséges vérét ontotta. S amint a keresztdozat az egész emberiségnek közös kincse, mivel Jézus Krisztus az egész emberiségért halt meg s az egész emberiséget váltotta meg, úgy a szentmiseáldozat is közös kincse az egész egyháznak, a Krisztus misztikus testének, közös kincse az úgynevezett szentek egyességének, mely tudvalevőleg magába foglalja a küzdő, a szenvedő és a dicsőséges egyházat, vagyis a hivek sokaságát a földön, a szenvedő lelkeket a tisztító tűzben és a szentek dicsőült seregét a mennyben. Tehát a szenvedő egyház is, vagyis a purgatóriumi lelkek is részesei a szentmiseáldozatnak, ők is kapnak gyümölcseiből, ők is részesülnek áldásaiban.

Ha mérlegelni akarjuk a szentmiseáldozat hatásait a purgatóriumi lelkekre, előbb tudnunk kell, mik a purgatóriumi lelkek? A purgatóriumi lelkek *sebes lelkek*, a bűn által megsebesítve s e sebek még nem hegedtek be teljesen. A mérge már el van távolítva e sebekből a szent gyónásban, a feloldozás által, tehát a lélek élete biztosítva van, nem kárhozik el. Ámde a seb még nem gyógyult be, talán, mert nem volt reá gondjuk, talán, mert nem volt már gyógyítására idő; azért mondom, *sebes lelkek!* Nos itt a balsam e sebekre: Krisztus kereszthalálának végtelen érdemei, drága kegyelmei, melyek ép a szentmiseáldozatban fakadnak édes illatú, gyógyító balsamként.

A purgatóriumi lelkek *szegény lelkek* is egyúttal: semmijük sincsen csak törlesztendő rovásuk. A halál, ez a kegyetlen nagy hatalom, mely előtt minden ember meghajolni kénytelen, kifosztotta őket mindenükből. Elvette kincseiket, el földi szerzeményeiket, el hatalmukat-méltóságukat. De ami a legszomorúbb: elvette tőlük még az időt is, az érdemszerzés főföltételét. Akarva sem tehetnek valamit megmentésük, kiszabadításuk érdekében. Valóban *szegény lelkek!* Nos itt a szentmiseáldozat, a legnagyobb kincs, a legértékesebb drágaság e földön. Csodás forrás, melyből szüntelenül isteni kegyelmek gyöngyöznek elő. Csak mérítenünk kell belőle, hogy azokat a szegény lelkeket gazdagítsuk, hogy adósságukat törlesszük, hogy tartozásukat lerójjuk.

Az Anyaszentegyháznak mindig is ez volt a meggyőződése. *Nincs kétség az iránt* — mondja szent Ágoston — *hogy a holtak segítettnek az Anyaszentegyház imái és főkép a szentmiseáldozat által.* (Sermo 33.) A századok hitét, meggyőződését csokorba füzte a tridenti szent zsinat, mondván: *Hisszük, hogy azon lelkeken, kik a tisztítóhelyen tartatnak, a hívők esedezése, különösen pedig az oltár áldozata által segítünk.* (XXV.

ülés.) E hitből fakad az Anyaszentegyház mindennapi imája, mellyel a szentmisében is különösen emlékezik meg a meghalt hűvek lelki üdvéről.

Ha ily nagy a szentmiseáldozat hatása a purgatóriumi lelkekre, nem kell-e minden igyekezetünket, minden buzgóságunkat arra fordítani, hogy minél több szentmisét szolgáltatassunk vagy hallgassunk és ajánljunk fel a szegény lelkekért? Legyen tehát november hónapja a nagylelkűen segítő, az áldozatos emlékezésnek hónapja.

Dr. Babura László

A boldog arszí plébános és az Oltáriszentség.

Convert kanonok, arszí plébános beszéde az arszí eucharisztikus kongresszuson. 1911. augusztus 3-ikán.

ARAIM! Az összes apostolkodások közt, melyeket boldog Vianney János lelkipásztori élete csodálatunk elé állít, az eucharisztikus apostolkodás a legtanulságosabbak s a legszebbek közé tartozik. Nem ez volt-e az ő gondolatában a legfontosabb és legszükségesebb? Nem ez magyarázza-e mind a többit s mind a többi — oly rendkívüli s oly termékeny — nem e szolgálattól sugárzik-e ki mint a fény és meleg a napból? Az Oltáriszentséget megismertetni s megszerettetni annyi mint megismertetni s megszerettetni Jézus Krisztust. De mit akart mindenekelőtt a szent plébános, mit kell akarnia mindenekelőtt minden papnak a katolikus egyházban, ha nem Jézus Krisztus szeretetéhez s imádásához vezetni az embereket, ki az Oltáriszentségben van, a lelkek világának igazi napja, megvilágosítva melengetve, éltetve őtet, mint szienai szent Katalin oly szépen mondja.

I.

Azt lehet mondani, hogy első gyermekségéből kezdve haláláig, boldog Vianney lángoló tisztelettel viseltetett az Oltáriszentség iránt. Isten, aki predestinálta arra, hogy az isteni szeretet e titkát fölmagasztalja s megszámlálhatlan lelkekkel megismertesse, korán szívébe oltotta a természetfölötti vonzódást. Öt éves korában legnagyobb öröme jelen lehetni a szentmisén. Szalad, mihelyt a harang megszólal. Ha késői misét jelez, könyörög testvéreinek, hogy őrizték kisedet nyáját, mindenét odaadja érte nekik s meggy misét hallgatni. Este a plébánia templom viszontlátja térdre borulva az Oltáriszentség előtt. Hat éves volt, midőn kitört a nagy forradalom. Vianney Máté válahányszor a körülmények engedték, elvitte családját az új katakombákban tartott istentiszteletre. A gyermek buzgalma a fáradtságok, nehézségek veszélyek arányában látszott növekedni. Fivérei néha panaszolták az út hosszúságát, a kegyetlen időjárást. — «Nézzétek Jánost

mondá anyjuk, nézzétek ha panaszkodik-e, habozik-e, mormog-e?» Útközben tanította Margit nővérét, hogy tartsa magát mise alatt, mily szerénységnek kell tekintetében tükröződnie. Különben példája tanításul szolgálhatott mind a jelenlevőknek. A rémuralom egy ilyen éjszakáján történt, hogy a miséző, Groboz abbé, észrevevén a gyermek néma imádatát, a bűnbánat szentségéről beszélt vele s mindjárt meghallgatta gyónását. Ez az emlék mély nyomot hagyott Vianney lelkében. Groboz azt tanácsolta a szülőknek, hogy helyezték el fiúkat, Ecullyben, ahol két apáca titkos iskolájában előkészíthetnék első áldozására. Ez a gondolat boldoggá tette az ifjú pástort. Arra a gondolatra, hogy gyakran jelen lehet a szentmisén, szíve repesett az örömtől...

A leendő arsi plébános első szentáldozása! Mily méltó kép, egy keresztény művész ecsetjére! Kétségkívül, hogy örökre a gyermek lelkébe vésse emlékét, a Gondviselés hatásos körülményekkel vette körül. Előtte való este Groboz abbé megjelölte a helyet, melyet a szertartásra választottak: Pigeon gróf háza. Az ablakok elé szénáskocsikat állítottak — szénagyűjtés ideje volt — hogy kívülről ne lássák a betett ablaktáblákon átszűrődő világosságot. Ide, az új coenaculumba, lopózott az éj utolsó óráiban János Mária atyjával, anyjával, fivéreivel és nővéreivel. A Szentlélek, a szüzesség és a szeretet szelleme sugárzott ártatlan arcából. Krisztus valóságos jelenlétét épúgy érezte mint anyját oldal mellett s midőn az ostyát nyelvére helyezték, mondhatatlan boldogság töltötte el: «fivérem mondá Vianney Margit, oly boldog volt, hogy nem akarta a szobát elhagyni, hol először vette magához az Úr testét.»

Ettől kezdve az ifjú buzgalmának folytonos növekedését tapasztalták. Vianney Ferenc tanúsítja: «az első áldozás után fivérem ájtatossága megettőződött. Nemcsak családuknak, de az egész plébániának épülésére szolgált.»

Észrevették, hogy a mise alatt arca átszellemült. Mikor a templomokat újból megnyitották, ő sietett elsőnek községe katolikusaival oda, hol a szent áldozatot bemutatták. Este még egyszer visszatért. Midőn a konkordátum Dardillgnek plébánost adott, János Mária vasárnap nem hagyta el a templomot. A hét folyamán, elfoglalva a mezei munkával minden alkalmat megragadott, hogy ájtatosságát kielégíthesse. «Engedj elmennem misére, mondá gyöngéden atyjának, kit a köszvény kinezott s annyi Mi- atyánkot s Üdvözlégyet fogok mondani, hogy kell, hogy fájdalmaid megszűnjenek.»

Míg a kovács a munkában kicsorbult szerszámokat javította, az ifjú, aki azokat a műhelybe vitte, a templomban az Oltáriszentség előtt térdre borulva várta, hogy elkészüljenek. Ritka alkalmak, melyeket iparkodott fölhasználni, valahányszor lehetett, belépve a templomba reggel és este, mikor

a mezőre ment, mikor onnét visszatért. Mozdulatlanul, meghatva, megsemmisülve térdelt Isten előtt. Munkája nem szenvedett ezáltal soha, mindig elsőnek érkezett. Mikor misére harangoztak s őt kötelessége a szőlőben vagy a mezőn tartotta, őt Miatyánkot s Üdvözlégyet mondott s szívében fölkölté a vágyat, hogy Krisztus testét s vérért vegye magához.

Vianney János Mária tizenkilenc éves volt, midőn végre megfeleltetett a benső hivatásnak, mely két év óta arra ösztönözte, hogy a papi pályára lépjen. Ecullyben négy éven át oly szerencsés volt, hogy mesterének Balley abbénak ministrálhatott. Az öregek soká beszéltek csodálatlanul a látványról, melyet e pap és tanítványa nyújtottak, versenyezve mindketten a szentmise alatt az imádásban és szeretetben. Ugyanezt tanúsították a nőcsi lakosok több mint egy évi tartózkodása alatt, midőn kiragadva tanulmányai közül s besorozva a spanyol seregbe, eltévedt s nem tudta utólélni ezredét, mely eltávozott Roanből, mialatt ő a templomban az Oltáriszentséget imádta s így vezette a Gondviselés e faluba.

Titkos inspiráció vezette a roannei templomba, mialatt a sereg útra készülődött. Itt, az Oltáriszentség előtt «gondjai elolvadtak mint a hó a napon» mondja ő maga. Noősbán a plébános aki pedig igen szigorú volt mintegy mystikus sugalmazásnak engedve első látásra a gyakori áldozást ajánlja neki s a hívek csakhamar észrevették, hogy soká marad az Oltáriszentség előtt, mikor a többiek már rég távoztak a templomból.

Ilyennek találjuk ismét Ecullyben öreg mestere mellett, aki mérsékli poenenciáit, de engedi, hogy pihenése legtöbb idejét a tabernákulum előtt töltsse.

Ilyen Verrièresben a bölcséleti tanfolyam alatt, dacára a kor jansenista szokásainak, a gyakori áldozás tisztetben áll. Ilyen különösen 1815. augusztus 15-én, midőn először lép az oltárhoz. Ez is mily festeni való kép volna! Arcáról sugárzik a hit s a szeretet ragyogó szemei könnybe borulva szemlélik a szent ostyát s e könnyek többé meg nem szűnnek haláláig. Kezei reszketnek szent félelem fogja el az áldozópap fönséges kötelessége előtt. Már ez első miséjében egész lényé által Ecully lakosainak az Oltáriszentség fönségét prédikálja. Két éven át csodálták ezek eucharisztikus buzgósága látványát. A hajnal első sugarára a templomba ment, hol órákig maradt. Ki oly élénk volt mozdulataiban, attól kezdve, hogy térdre borult, mozdulatlan maradt. Az apokalipszis angyalaira emlékeztetett, akik Isten trónja előtt arcukkal földre borulnak... Az oltárnál, írja egy tiszteletreméltó főpap, minden reggel azt lehetett hinni, hogy első miséjét mondja és így maradt egész életében.

Ime Uraim, ez nagy vonásokban *a gyermekben és fiatal emberben*, amit boldog Vianney «eucharisztikus apostolságának» neveztem.

II.

1818. február 9-ikén az ecully-i szeráf röptét az arsi szegény templom felé veszi s az Oltáriszentség imádója s fáradhatlan apostolának ugyane magatartásában maradt 1859. augusztus 4-ikéig.

Ezzel a programmal küldték: «e plébánián nem sok szeretet van Isten iránt, ön fogja terjeszteni.» Soha egy plébános nem vette oly betűszerint ez ajánlást s nem tölté be oly hősiessen föladatát. De hogy megszerettesse Istent, ő maga még lángolóbban szerette. Határozottan azt mondhatni, hogy az oltár lépcsőjétől kezdve a bünösök megtérítésére irányította természetfölötti haditervét. Megérkezésétől a templomot választotta lakásául. Oda kellett menni, hogy vele találkozzanak. Ott találták az oltár előtt térdelve hajnal előtt. Tudták, hogy ott imádkozik a legnagyobb áhitattal. A hívek kíváncsisága csakhamar épülésükkel párosult. Össze-futottak, hogy lássák: «ez nem olyan ember mint a többi mondták mindenfelől. Már a lelkek halásza megtelni látta evangélium.i hálóját. Kezdetben igaz, nem volt csodálatos halfogás. A földi szenvedélyek s a pokol dühe megátalkodottan ellene szegültek. De az arsi plébános az oltár áldozatáról való elmékedésből merítve a megváltó poenenciák szeretetét, segítségére hívta az ég minden erőt...»

«Ó Istenem, téged ismerni annyi mint téged szeretni!» kiáltott föl egy nap, így fordítva a maga nyelvére a középkor szép axiómáját: «tudni, annyi mint szeretni.» Katekéziseiben, homiliáiban, beszédeiben szüntelen a legfölségesebb Oltáriszentség tanát magyarázta. Ez a tárgy mindig ajkaira jött, még ha másról beszélt is. *Krisztus valóságos jelenléte a szent ostyában* előtte a lelkipásztor folytonos gondját látszott képezni. Eucharisztikus prédikációiban nem volt semmi bizonytalan, unalmas, érzélgős. Az Egyház hagyományos theológiája volt ez, melyről buzgón meditélt, melyet evangelista munkával alkalmazott hallgatói értelméhez, melyet mély hittel s a szívnek még meggyőzőbb hangjaival tanított. Az arsi plébános az Oltáriszentségben lelki szemével oly nagyságokat s szépségeket látott, melyek nem maradnak mögötte a legkiválóbb apologisták fejtegetéseinek. Világos, élő kenetteljes és eredeti nyelven fejezte ki azokat.

De apostolkodásának s szeretetének viszonzásául úgy látszik az elrejtett Isten a törekeny szinek fátyolát állandóan föllebbenté előtte. «Vannak papok, akik mindennap látják a szentmisében» mondotta. Mikor egyszer bánatának okát kérdezték tőle: «napok óta nem láttam az Urat...» felelé s egyedül hívén magát, mély sóhajjal tette hozzá «vasárnap óta nem láttam a jó Istent.»

Nem csodálkozhatunk tehát, hogy annyira kiemelte a szentmise fenységét, annyira hangsúlyozta a miséhallgatás köteleességét.

A közömbösség e vidéken nagy volt, mikor ide jött. Minden áron le akarta azt győzni szent Pál példájára «a világosság fegyvereivel» küzdött az ellenség ellen. Hallották kifejteni a *mise természetét, szükségét, célját, értékét, gyümölcsét*. Ez elvekből lesújtó következtetéseket vont le azokra akik elmulasztják a vasárnapi misét, nem habozva reámutatni s apostolilag ostromozni a kötelességszegők különböző fajtáit. Az ily viselet okait az *emberi tekintetekben, az érzékiségben, az akarat gyengeségében* találja. Reámutat, hogy «majd mind nyomorultul pusztulnak el, javaik tönkremennek, a hit elhagyja szívüket s ez által kétszeresen szerencsétlenek...? Midőn népét így meggyőzte kötelességéről, megtanítja, hogy kell a szent misét haszonnal hallgatni. Exhortációi e tárgyról valóságos tractatórt képeznek s minő praktikusak meggyőzőek s átéltek! Az *előkészület* az ébredéstől kezdve, midőn a harang megszólal, midőn az ember elindul, midőn belép a templomba. A *misehallgatás* minden részével, melyeket részletez s kezdettől végig kifejti. Látván a tiszteletlenségeket hivei részéről, rámutat azokra, korholja s kimutatja okait. Végre a *hálaadás*, mely abban állt, hogy köszönetet mondjunk Istennek, csodáljuk Jézus Krisztus csodálatos jóságát, erősen elhatározzuk, hogy a bűnt kerüljük s Istent szeressük. Az áhitat ez oktatásokban annyi finom megfigyeléssel s kedves humorral vegyült, hogy a legnagyobb érdeklődéssel hallgatták. Nem prédikált a pusztában. Az arsi lakosság csakhamar szorgalmasan látogatta a vasárnapi misét. Pár évvel a plébános installációja után majdnem hallatlan volt, hogy valaki elmulasztotta volna. De nem mindenki sietett a templomba a harang első szavára. Isten szolgálja még soká nógatta a csökönyös késlekedőket. Végre megbizta sekrestyését, Jeromos testvért, hogy aspersion előtt járja körül a templomot s egész nyájasan «hajtsa be őket?» Jeromos testvér körüljárt a téren s minden késlekedőt megkért, hogy lépjen be. Eleinte vonakodva engedelmeskedtek, de Vianney szavai, példája, érényei oly hatást gyakoroltak, hogy csakhamar ebben is tökéletesen engedelmeskedtek neki.

(Vége következik.)

Szentföld a rózsáskertben.

ÜLJÜNK FEL a képzelet sebes iramlású monoplánjára, repülünk vissza három bemozosodott, dohos századdal s amikor már benn élünk, illetőleg állunk a korban, akkor kövessük Kolumbus törekény hajócskái irányát s menjünk át az oceánon!

Tengerre szállok, mint a merész hajós s megyek a vizeken át! Alattam zúg a tenger és a mélyben, a kék Atlanti mélyén nyüzsg az élet, de én

tovább megyek dobogó szívvel, hevülő lélekkel, mivel földet, szentföldet keresek.

Peruban állok meg s 1600 körül írnak az emberek. Betekintek Lima városkának egyik rózsáskertjébe, ahol egy kis élő rózsza, egy rózsarcú leánya öntözgeti öröm és bánatkönnyeivel rózsatöit. Nézem e kis élő rózsát és szebbnek látom Jerichó rózsáinál, nézem e nyiló hófehér liliumot s a názárethi üde liliumhoz hasonlót szemlélek benne. Ha ekkor jós vagyok, akkor felismerem a nemsokára szentté avatott szüzet s elkészítem — ha szent lelkiületű költő vagyok — zsolozsmáját s azt így kezdem: «Primus Americae Meridionalis flos sanctitatis, virgo Rosa» — Délamerika első szent virága, szűz Róza. Mikor egy kedves májusi hajnalon, amidőn csalogányszó űzi ki szemünkéből az álmod s mi friss, üde lélekkel, táguló kebelvel sietünk a kertbe, a rózsás kertbe, hogy megnézzük a hajnal tündérének munkáját rózsafáinkon — no, mert azt mondják, hogy a májusi éjjeleken a hajnal tündérének apró kacsoi érintésére hasadnak fel a rózsaszirmok — s látjuk, hogy tényleg mennyi pompázó, illatozó szírom nyilt ki reggelre; amikor látjuk, hogy a jóságos Isten eme legreमेkebb és legkedvesebb teremtményei, a rózsák, ezek a legszebb élő valóságok, minő csendben, minő zaj nélkül születnek a világra a tündérek kezei között, akkor szinte önkénytelenül is Peruba száll képzeletünk, ahol szintén egy ilyen módon nyilott ki egy üde rózsza, a kis limai Róza. Gyermekévei egy ártatlan fehér rózsza kifésése. Tündérekéz, sőt tündérrózányőni kéz érintése, áldásos érintése közt nyilik ki s még mint gyermek megfogadja, hogy mindig tiszta marad, mint kedvelt virágai s azután elvonul szentföldjére, a kertjébe. No igen. Limai Róza, a rózsák kedvelője a rózsáskertjét varázsolta szentfölddē s ő itt élt: itt örült, itt sírt, itt mosolygott.

Általános vonása a tiszta, ártatlan lelkeknek, hogy szeretik a virágokat s főleg szeretik a rózsákat! S ha valaki tiszta, ártatlan lélek volt, akkor a kis Róza igazán az volt. Szerette is a rózsákat nagyon.

Amikor a keleti égbolt pírulni kezdett a hajnal csókjára, amikor az árnyak körvonalaí kezdettek kibontakozni az éji szürkületből, akkor már a kis limai szent is kiröppent ágyacskájából mint az énekes kis madár, hogy felszálljon a magasba, az azúros ég felé hálaimát zengeni a daloló kis madárral, a hálás pacsirtával. Magára szedte ruháscskáit; megjelölte magát megváltásunk szent jelével s azután «Magnificat»-ot zengve indult szentföldjére, a rózsáskertbe.

Amikor belépett a kert ajtaján, akkor az első pillantás északnak szólt — a sötétség helyének — amely az ószövetség sötétségét, komorságát jelképezte, ahol nincs élet, nincs öröm, nincs rózsza... Azután boldog mosolyra vonta rózsabimbó ajakát, mert eszébe jutott, hogy már van új-szövetség, van Betlehem, van Názáreth, van kis Jézus!

Most elvonult az ő Názárethébe. A kert keleti sarkát ugyanis így nevezte el a kis Róza, mert ez jelképezte fehér rózsáival az igazi napkeltét, az üdvösség napjának a feljövételét, ahol eloszlik az árny, megtörik a dac, a bűn s jön egy pici mosolygó kisdéd, kinek mosolya örömet, békét, nevető derúséget kölcsönöz a tájnak. Szóval ez az igazi kelet! Leáldozott az ószövetség napja; sápadt korongja belesüllyedt a mély oceánnak ködös távlataiba; keleten megjelent a hajnalpír biztató fénye, az emberek ajkán pedig elhal az esdeklés dala: Rorate coeli desuper. Harmatozátok egek az igazat.

Ide, a keleti tájra, a fehér rózsák közé térdelt le reggeli imájára a kis limai szent s ezek a tiszta, üde, illatos hófehérségű rózsák nézése lelki szemei elé varázsolta Názáreth szegényes, de békés házacskáját; átélte Erzsébet örömet; hallotta a betlehemi gloriát és Simeon háladalát; sírt a kis Jézus elvesztésén és örült megtalálásán. Szóval végigélte a fehér rózsák közt a «hajnalpirkádást».

Itt az öröm perceit élvezte a kis szent, de már amikor a kert nyugati részébe vonult, akkor csak sírt, csak hullatta könnyeit, mert itt vérpiros rózsák voltak; itt a szenvedés rózsái nyíltak! Ez volt a keserves kinzátások, a meggyalázások, a leköpdösések, a megostorozás és megfeszítés helye, szóval a keresztút! S ugyan ki tudna kereszt uton mosolyogni, ugyan ki tudna a Kálvária tövises utain zokogás nélkül haladni? Itt, a vérpiros rózsák közt ezeket a szomorú órákat élte végig a kis Róza s talán még könnyei is véresek voltak s azok lehullván a rózsatökre, azért hasadtak itt ilyen vérpiros rózsák.

Amikor itt térdre ereszkedik, akkor az arcára szinte a fájdalmas anya szenvedő vonásait vette föl s fájdalma ellefedtette vele a saját szenvedését, a saját bántalmaztatását, amit még háza népétől is túrníe kellett s csak a szenvedő Krisztust és kesergő édes anyját nézte zokogó, könnyező lelkével.

Eltemetik szive vőlegényét, szüzi lelke Jegyesét s ő nem vár a harmadnapi feltámadásra, hanem a kert déli részébe zárandokal át zokogó bána-

Limai szent Róza.

tában a sárga rózsák közé, ahol a győzelem helye van! Itt látja az «Élet» győzelmét a halál fölött; az erény győzelmét a bűn s a mennyország győzelmét a pokol fölött. O akar az első szent asszony lenni ott a sírnál; ő akarja elsőnek látni a fényes angyalt; ő szeretné megvinni repeső lélekkel az örvendetes hirt: «láttam az Urat!» Igen ő látta s végigélte a győzelmi mámort a győzelem rózsái, a sárga rózsák között; felnézett a felhők közé a távozó Mester után; kapott a pünkösdi tűzből erőt, kitartást. Látta az Édesanya megdicsőülését s egy üde illatos rózsát ő is kivett koporsójából örökemlékül, hogy annak illatos árájában fűrössze meg lelkét...

Ilyen a szentek varázslata!

Igy tudnak a szentek Krisztussal örülni s vele sírni, mert az ő éles szemük a teremtményekben is tisztán látja a Teremtőt s finoman szimbolizáló lelkük tud szavakat, és pedig tartalmas szavakat adni a rózsák feslő ajkaira is!

Itt, ezen a szentföldön élte át ezen szép, üde rózsza is rövid földi életét s amikor égi jegyese váratlanul levágta az élet tövises rózsafájáról a rózsakert legszebb rózsáját s az fehérlepke módjára lehullott... akkor elsírták magukat a fehér, piros és sárga rózsák is és hullatták-hullatták reá bánatosan, zokogva selymes szirmaikat... mert... így halnak meg a rózsák.

Komlós Miklós.

Az élő kenyér

(Folytatás.)

AZ OLTÁRISZENTSÉG középpontja a *szentségek* kiszolgáltatásának is, az ösz-szes szentségek, az utolsó kenetet kivéve, az Oltáriszentségre céloznak. Az egyházi rend szentsége hatalmat ad az Egyház szolgálóinak a szentmise áldozatot bemutatni a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé változtatni. Az egyházi rend szentsége közvetlen összefüggésben áll az Oltáriszentséggel. A házasság szentsége megszenteli a keresztény atyát és anyát, hogy a családból gyermekek származzanak, akik Krisztus mystikus testének tagjaivá legyenek. Azzá lesznek a keresztség szentsége által, melyben új életre születünk: a Krisztus életére. Növekednek a bérmálás szentsége által, melyben a Szentlélek a Krisztus tagjaivá emelt keresztényeket a világ kísértései ellen hitükben megerősíti, de Krisztus tökéletes tagjaivá abban a pillanatban lesznek, mikor a megkeresztelt és megbérmált keresztény Krisztus testének és vérének szentségét veszi magához s ezzel jeruzsálemi szent Cyrill szavai szerint: Christoforet, Krisztus hordozójává lesz, sőt ennél is több: Krisztussal egy test és vér. Tehát a keresztség és bérmálás is az Oltáriszentségre irányul. De mi egyéb a célja a penitenciatartás szent-

ségének, mint megtisztítani a lelket a bűntől s ezzel elhárítani az akadályt, mely útjában áll a Krisztus testében való részesedésnek. Az utolsókenet az élet és halál, idő és örökkévalóság mesgyéjén áll, rendeltetése a földi élet utolsó szeplőit is eltávolítani a lélekről, mely a földi élet árnyékát már a menny örök napvilágával fogja felcserélni; mert az Oltáriszentség csak e világnak van szánva, megfelelő tehát, hogy az utolsókenet a keresztény lelket, mely az utolsó szentáldozást útravalóul vette magához, arra készítse elő, hogy az Oltáriszentség alakja s szimboluma helyett Krisztus megdicsőült emberségét tulajdon alakjában színről-szinre lássa.

De az istentisztelet s a szentségek kiszolgáltatásán kívül a katolikus Egyháznak más feladatai is vannak s ezek betöltésére az Oltáriszentség képezi a központi erőt. E feladatok az *Isten országának terjesztése* e földön, a *kereszténység életideáljának megvalósítása* a családban, a magán- és a közéletben, a *hittitkok fűrhészete* a theologiai tudomány, *szemléltetése* az egyházi művészet által. Ezek a nagy feladatok, melyek megoldásán ezer és ezer katolikus férfi és nő dolgozik, akik mind az Oltáriszentségből merítik az erőt feladataik teljesítéséhez.

Kérdezték meg a hittérítőket, akik családjukat, hazájukat, mindenüket elhagyják, hogy távol országba vonuljanak s ott éjjel-nappal a siker csekély reményével, gyakran életveszélyek közt, kimondhatlan fáradsággal dolgozzanak pogány népek megtérítésén: kérdezték meg őket honnan veszik az erőt mindezt elviselni s semmi nehézségtől vissza nem riadni? egyhangú feleletük lesz: az eucharistikus Istentől, ki kenyér és bor színe alatt bennünket a távolba is elkísér s soha el nem hagy, ha mind az emberek elhagynak is, ő ami erőnk s erősségünk!

Kérdezték meg a szerzeteseket, kik a szegénység, szivesség, engedelmesség evangéliumi tanácsának követése által legyőzték magukban a világot s minden vágyait, honnan veszik az erőt e hősiek példaadáshoz? azt fogják felelni: az Oltáriszentség, melyhez naponként járulunk, ez az a táplálék, melyből lelkünk erőt merít e küzdelmet győztesen megállni, az élet kenyérének méltó vétele képesít bennünket a legnehezebbet is magunkra vállalni s éltünk áldozatját a kereszt áldozattal egyesíteni.

Ugyanezt fogják felelni mind a sok ezren, akik mint világi papok, vagy katolikus világiak, mint ájtatos és tetterős családtyúk és anyák vagy nőtlenek és hajadonok a világban s a nyilvános életben dolgoznak az Isten országának kiépítésén, küzdenek a rossz ellen, gyakorolják az erényt, állásuk kötelességeit betöltik, résztvesznek minden kultúrmunkában s így embertársaiknak például szolgálnak. Ők is az Oltáriszentséget vallják erők forrásául, küzdelmeik pajzsául, szenvedéseik vigaszául, éltök és haláluk menedékeül. Azért éneklí a katolikus nép: «Ez nagy szentség valóban, ezt imádjuk legjobban!»

S velük éneklük mind a férfiak, akik megfeszített szellemi munkával a kinyilatkoztatott igazság magyarázatának és védelmének szentelik magukat egész lélekkel. Mert a tabernákulumból fény sugárzik elméjökbe, mely képesíti őket, hogy behatoljanak az isteni és emberi igazság mérhetlen gazdagságába, megkülönböztessék az igazság világosságát a tévely sötét-ségétől s a felismert igazságot közöljék azokkal, akik szomjaznak utána.

A hívek is velünk éneklük ez éneket: járjátok be a világot és csodáljátok a műremekeket a katolikus világ templomaiban, az egyházi művészet mind e remekei keletkezésüket, fönséges szépségüket az Oltáriszentségnek, mint áldozatnak és szentségnek köszönik. Hogy az eucharisztikus Istennek méltó lakóhelyet készítsen az emberek közt, azért építette a katolikus kereszténység a bazilikákat, a román- és gót dómokat, a renaissance templomait; azért díszíté bensejüket a szépművészetek alkotásaival, mozaikkal, freskókkal s üvegfestményekkel; márvány, bronz, ezüst, arany szobrokkal s oltáraival.

Az Oltáriszentség dicsőítése megihleti a költő lantját, az Oltáriszentség dicséretére hangzik fel templomainkban a fenséges gregoriánének s a modern zenének hangjai, száll ég felé a nép éneke, kísérve az orgona bugása és a harangok zugásától.

Ugyebár, hogy az oltártól indul ki az egyházi élet minden ereje s az egyházi élet minden alkotása az oltárra vezet vissza? De minden katolikusnak kötelessége az egyházi feladatokon — tehetségéhez képest — együtt munkálkodni. Tudjuk tehát, hogy honnét merítsük az erőt a sikeres munkához. A mindig növekvő nehézség manap gazdag vallási életet kifejteni kötelességünké teszi, gyakrabban s bensőbben egyesülni Krisztussal az Oltáriszentségben. Tegyük azt miként az Egyház kívánja s a nehézségek kisebbek, vallási erőink mind nagyobbak lesznek, mert mind nagyobb részünk lesz az Életkenyerének erejében, mely magát minden erőnek és malasztnak szerzőjét adja nekünk.

III.

Az emberi lélek *boldogságra* vágyik, a boldogságot pedig annak birtoka s élvezete adja meg, amit a lélek jónak felismer. Igazi boldogság csak ott van, ahol a lélek nem egy látszólagos jót, hanem a *valódi jót* bírja és élvezzi.

De hol van a valódi jó? Magában a lélekben nincs, mert hiszen a lélek vágyódik a jóra, hogy birtoka által boldog legyen. A világ javaiban sincs, mert a világ javai mulandók s változók, saját hibánkon kívül elveszthetők, kevés ember lelheti azok birtokában boldogságát s az is óráról-órára elveszítheti.

Ha tehát mindaz, amit e világ nyújthat, az igazi tartós lelkiboldog-

ságot, melyre az emberiség lelki vágyódása irányul, nem adja meg, még kevésbé találhatja azokban a keresztyény lélek boldogságát. A keresztyény lélek, mely a hit igazságait felvette magába s ezzel bepillantást nyert a világ mulandóságába, tisztában van azzal, hogy a valódi boldogság csak az Isten megismerésében és szeretetében, csak az Isten birtokában állhat. Csak az Isten elég gazdag ahhoz, hogy a keresztyény lélek boldogság utáni vágyát kielégíthesse, csak az Isten változhatlan s nem hagyja el a lelket, mely magát neki adta. Ha tehát felgondoljuk, hogy az Oltáriszentség bennünket Krisztussal a legbensőbbben egyesít, Krisztusban pedig az istenség

Engesztelő körmenet Barstaszaron.

egész teljessége lakozik, úgy ebből következik, hogy az Oltáriszentségben van a keresztyény lélek valódi boldogsága e földön.

A boldogság, tapasztalás szerint, azon jó birtokának biztosságától is függ, mely boldogságunkat teszi. De kétségtelen, hogy tisztán szellemi úton a szegény bűnös ember a láthatlan Isten birtokának biztosságához nehezen juthat el. Ezt a nehézséget az Oltáriszentség elhárítja, mert mikor a látható alakot vesszük magunkhoz, mely alatt Krisztus emberségével és istenségével van elrejtve, nem kételkedhetünk többé Isten szellemi és erkölcsi birtoka felől, ha a szentség méltó vételére kellően előkészültünk.

De az Oltáriszentség nemcsak a keresztyény lélek öröme e földön, hanem záloga a mennyei üdvösségnek is. Aki eszi az én testemet s issza az én véretem, annak örök élete vagyon és én feltámasztom az utolsó napon.

Aki e kenyeret eszi, örökkön él. De az örök élet s az örök üdvösség egy: az Istenben való örök boldogságban áll az örök élet. Ezt a tulajdonságát az Oltáriszentségnek tanították az egyházatyák, aranyshájú szent János mondja: a szent test által nem vagyok többé por és hamu, nem vagyok többé fogoly, hanem szabad. E szent test által remélem a mennyet elnyerni s minden javait, az örök életet, az angyalok életét, az egyesülést Krisztussal.

Ennek fölismerését, hogy az Oltáriszentség a keresztény lélek boldogsága, megerősíti mind azon szent lelkek tanúsága, akik ez igazságba elmélyedtek s az Oltáriszentségben vigaszt s boldogságot találtak, mely fölülmúl minden földi boldogságot. Ez volt az első keresztények tanúsága, akik az üldözések legrettenetesebb napjaiban oly boldogságot áruáltak el, mely üldözőiket is meghatotta: ez a boldogság az eucharistikus Istennel való egyesülésük gyümölcse volt, ki őket a kenyér színében a fogságba is elkísérte.

Ezt vallják a lelkek ezrei, akik minden földi gyönyörrel s világi boldogságról lemondtak s lemondanak s cserébe oly boldogságot nyernek, oly igazi és mély, oly tiszta s benső boldogságot, minőt a világi ember álmodni sem képes. Ezt vallják az igaz katolikusok, akik a világ hazug örömei által meg-nem ejtve; azt akarják ízlelni, mily édes az Úr az ő szentségében. Sőt sokan azok közül, kik a vallásnak háttáfordítva a világi örömei poharát ürítik, beismerik, hogy első szentáldozásuk napja mégis életük legboldogabb napja volt s nem egyszer vágyakoznak vissza az akkor élvezett tiszta öröme. S akik valóban visszatérnek ifjúságuk Istenéhez az Oltáriszentségben, hangosan hirdetik a túlaradó boldogságot, mely visszaköltözik szívökbe.

Mikor tehát én most, nyolc hosszú év után, bucsút veszek tőletek, csak egyet kérek: kövessétek mindig szerető anyánk, a katolikus Egyház felszólítását; ne csak a husvéti szentáldozás kötelességét ne mulasszátok el soha, hanem lépjétek minél gyakrabban örömmel a kegyelem oltárához, hogy irgalmat találjatok és malasztot az Oltáriszentség vétele által. Amen.

Dr. Huszár Elemér.

Oltáriszentség és oltáregyesület.

AZ OLTÁREGYESÜLETEK a hitközségek hitéletének hőmérői. Miként a hőmérő a külső környezet légmérsékletét csalhatatlanul visszaadja: úgy az oltáregyesület képén és működésén meglátszik feltétlenül a környezet, a társadalom, a korszellem áramlata. Az önző anyagiasság, szeretetlenség, hitközömbösség és hitetlenség modern eszméit leolvashatod arról a ténnyről,

hogy egy olyan hitközségben, mely közel 7000 lelket számlál, oly vallás keretében, mely az Oltáriszentséget központba állítja: ha megalakul egy bemondottan Euch. egyesület, annak egy évi fennállása után is csak 200 tagja van. Ez tünet!... mely mellett gondolat, érzés és megjegyzés nélkül nem szabad elmenni. Itt van — természetesen a kaszinó — nem mozgat akkora célokat, nagy tagsági díjakat szed — és van hárommannyi tagja. Itt a tények beszélnek: a városban, a hitközség általánosságában nincs kath. szellem! Itt jog szerint a plébános 7000 kath.-nak plébánosa, de hánynak, hány hívőnek vajjon a lelkipásztora, hánynak tör kenyeret?

Engesztelő körmenet Barstaszáron.

Szerencse, hogy a hőmérőhöz hasonlítva, a hasonlat egyéb részeiben nem talál. Mert hiába melegítéd pusztán a hőmérőt magát, attól a környezet nem lesz melegebb. Mi reméljük, hogy az oltáregylettel másképp áll a dolog. Mi hisszük, hogy ha az oltáregyesület alapszabályszerűen működik, magához vonzza a lelkeket. Lesz az az evangéliumi kovász, amely átjárja az egész városi társadalmat. Lesz az a mustármag, mely fává növekedvén, kellemes pihenőt ad mindenkinek. Lesz az a hegyre épült város, az a gyertyatartóra tett fény, melyet mindenkinek észre kell venni. Lesz az a botránykő, vagy szegletkő, melyet senki sem kerülhet ki, belebotlik!

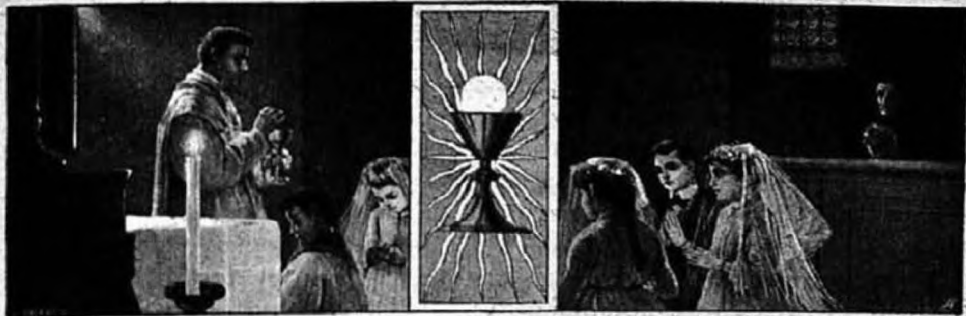
Az ilyen egyletek életében az a szokásos baj, hogy nem reális. Általánosságokban mozog. Nem tud helyivé lenni. Mit érnek azok a felhők,

melyek fölöttünk elhaladnak ugyan, de a mi mezőinket nem öntözik? Mit ér általánosságban beszélni az oltáregyletek szelleméről, áldásairól stb., ha észre nem vesszük, hogy Marosvásárhelyen vagyunk! Nyissuk ki szemünket és lássuk, hogyha elvül fogadjuk Krisztus szavait: aki nincs én velem, ellenem van! aki nem gyűjt, az szétszór! nemde mily ijesztően kevesen vagyunk? A közöny a mi ellenségünk! A mi ellenségünk nem a szabadkőmivesség, nem a felekezetieskedés, a mi ellenségünk a katolicizmusban magában uralgó közöny! Ezt kell felfognunk, ennek kell e társulatban hadat üzenünk. Ki a közönnyel; ez legyen a jelszó a kath. háztájokról. Apostolkodni e mellett az eszme mellett: «tüzet jöttem bocsátani a földre». Tűz és nem lagymatagság!

Egy másik hibánk nekünk katkolikusoknak az, hogy szerfölött sokat foglalkozunk másokkal; még a papság is hajlandó túlsokat időzni annak a kérdésnek tanulmányozásánál, hogy megismerje a korszellemet, az ellenáramlatokat, hogy mint mondják: megértse a korát. Mindenki csak tanulmányoz idegen területeket s nem ismeri saját feladatait. Nekünk a magunk korszellemét kellene észrevennünk, tanulmányoznunk és megértenünk. Nosce te ipsum! Akkor, ha e tárgynak több gondot szentelnénk — papok és világiak egyaránt — akkor már egyszer látnunk kellene, hogy itt nálunk, az Egyházban, a legfrissebb korszellem, a jelige, a jelszó: az Eucharistia! És mélyen a lelkünkre vesszük akkor egy Marosvásárhely lelki irányzatát; mert ha az a Szentlélek sugallta igazság, hogy még a 7 éves gyermekeket is az oltár áldoztató lépcsőjéhez kell vezetni, Uram Istenem, hol tartunk akkor mi? hol a mi felnőtt katkolikusaink? az intelligencia és a nép egyaránt?

Ime! létjogosultságunk záloga. Jogunk van létezni, időszerű a vállalkozásunk, reményteljes is, mert aki velünk van, mondotta magáról: bizzatok! én meggyőztem a világot. — Bizunk a thermopilai hősök módjára; bizunk az apostolok kiseded nyája példájára; bizunk a bibliai szó hitelében: «Míg tíz igaz találta a városon, megkegyelmezek neki». Törekedjünk igazságra, benső megszentelésre: hogy mindnyájan eggyé legyünk a Krisztusban és Krisztus körül az Oltáriszentségben. *Jaross Béla.*

Hangyák elűzése a templomból. A levesben főtt csontot arra a helyre kell tenni, ahol a hangyák jelentkezni szoktak és forró vizet kell készen tartani. A hangyák 10—20 perc alatt ellepik a csontot; a csontot ekkor hirtelen fölkapva a forró vízbe kell dobni. Néhány pillanat múlva a csontot a vízből kivéve, ismét a hangyás helyre tesszük és amint ismét ellepték a hangyák, megint a forró vízbe dobjuk. Ily módon két-három nap alatt a templom összes hangyáit kipusztíthatjuk.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Mikép vezetheti rá a hitoktató, tanító és tanítónő növendékeit a gyakori szentáldozásra?

AZ IFJÚSÁG nevelésének gyúpontja az *első szentáldozás*. Az egész hitoktatásunk mintegy távolabbi előkészületnek kell lenni az első szentáldozáshoz, amelyre való közelebbi előkészítés ugyan a hitoktató dolga, de ehhez hozzá kell járulniok az iskolának és a szülőknek is. Ezen hozzájárulást minden hitoktató hálával fogja venni, ne féljünk attól, hogy evvel talán az ő dolgaiba beavatkozunk. E téren megértő, közös együttműködés kell. A tanító és tanítónő már novemberben kezdjék meg ezen fontos működésüket. Találjanak időt arra, hogy hetenkint egyszer vagy kétszer az első áldozókkal külön foglalkozhassanak. Iparkodjanak a hitoktató magyarázatait a gyermekekkel újból átvenni — a tárgyat tovább fejtegetni. Főleg emeljék ki az Úr Jézus nagy szeretetét, viszontszeretetre serkentve. A pokoltól való félelem csak inkább érintessék. Akik németül tudnak, azok sok anyagot találhatnak Fecht «Der weisse Sonntag» c. imakönyvében, úgyszintén a «Jöjj, Uram Jézus» és a «Jézusom, szeretlek» imakönyvekben, nem különben az «Örökimádás» minden számában. Az áldozáson kívül magyarázzák meg a szentmisét és a szentséglátogatást, hogy az Oltárszentség minél mélyebb benyomást tegyen a fogékony kis szivekre. Végezzenek, amikor csak lehet, szentséglátogatást, röviden keresztutat, főleg pénteken, vagy nagyböjtben, s ájtatosságot Jézus szent szívéhez. Ne tartson soká, hogy unalmassá ne váljék.

Minél inkább közeledik a nagy nap, annál buzgóbban végezzék az előkészítést a főnnevezettek. A gyónás előtt jó egy kis novénát végeztetni, mely alatt naponkint fölébresztik a tökéletes bánat és a szentség vétele utáni vágyódás indulatát. Az áldozás előtti és utáni imákat jól kell beta-

níttatni — előbb megmagyarázni — hogy együttesen, egyhangon, lassan és bensőségesen végeztessék; az énekek is jól begyakorlandók. Igen alkalmas erre az «Áldozási közös imádság» tizenhat oldalas kis füzet. Mily megindító jelenet az, ha a gyermekek fölvaltva, közösen, egyöntetűen imádkoznak, énekelnek s áhitattal járulnak a szentáldozáshoz. Hány szülőnek könnyek ragyognak szemeiben. De mindezt nagy ügybuzgósággal, sok fáradozással s még több szeretettel kell előkészíteni s igen sokszor próbálni!

Mily fontos az első szentáldozás! Sokszor ettől függ a gyermek hivatása, életpályája a földön és nem nagyíjtjuk a dolgot, ha azt mondjuk, hogy igen sokszor örök boldogsága is. Azért az erre való előkészítés minden fáradságot megérdemel s nekünk nagy jutalmat szerez.

A tanítók és tanítónők a lelkészekkel egyetértően iparkodjanak az első áldozás napját minél fényesebbé tenni. Már előző napon segítsenek az oltár és templom feldíszítése körül. Mily jól esik ez a plébánosnak és a hitoktatónak is, ha látják ez ügybuzgóságot! Mily épületes lesz ez az egész községre! Szólítsák föl a gyermekeket, hogy hozzanak az édes Jézus oltárára virágot. Ékesítsék föl az egész templomot. Másnap pedig úgy forgolódjanak a gyermekek körül, mintha őrangyalaik lennének. Ó mennyire megnyeri a gyermeki szíveket ez a gyengéd szeretet! Ez a nap, mint a legszentebb nap, forrjon a tanítók és a gyermekek együttérzésébe, örömébe, boldogságába!

És ezen naptól kezdve folytonosan élessék a szentáldozás tüzét. Főleg a heti, havi, ünnepnap és alkalmi szentáldozásokra kell nagy súlyt fektetni, hogy *minél több növendék* szívét megindítsuk. Egy-egy jó szó, szép példa, buzdítás megteszi hatását. Így a gyermekek szeretettel, nagy lelki örömmel szoknak rá a gyakori áldozásra.

Ha a gyermekek elhagyják tanítójukat s más iskolába vagy osztályba mennek, akkor is tartsák fenn velük összeköttetésüket. Egy-egy találkozás alkalmával, levélben, üzenetben buzdítsák őket tovább. Ha pedig növendékeik az ifjúsági egyesületekbe, Mária-kongregációkba kerülnek, úgy ismét könnyen szívükhöz férhetnek. Legyen a tanító és tanítónő ezen egyletekben is a papságnak segítségére, ami a gyakori áldozás mozgalmát illeti, főleg a közös áldozások alkalmával. Itt nemcsak buzdítani kell, hanem egyúttal velök tartani s velök sietni az Úr asztalához. Iparkodjanak mindazon akadályokat, melyek a gyakori áldozás útjában állanak, hol nagy szeretettel, hol eréllyel, de mindig nagy okossággal és körültekintéssel elhárítani.

Ó mily boldog lesz az a hitoktató, tanító, tanítónő, ki ily ügybuzgósággal, hozzáértéssel, szeretettel vezet rá majd növendékeit a gyakori szentáldozásra! Részesül mindama számtalan szentáldozások gyümölcséiben, melyeket növendékei egész életükön át végeznek. Boldoggá teszi őt az a tudat, hogy mily sok kiváló, jeles taggal növelte az egyházat és a társa-

dalmat. Fényesen ragyog lelki szemei előtt az a jutalom, melyet az Úr Jézus tart fenn számára az örök boldogság hónapában, mert oly nagy fokban hozzájárult az Istennek a halhatatlan lelkekben való dicsőítéséhez.

Miért áldozzanak a kis gyermekek?

A szülőknek ajánlva.

AZ 1905-ben kiadott pápai rendeletben világosan elő van adva, hogy az Úr Jézus miért rendelte az Oltáriszentséget és miért kívánja oly nagyon, hogy a hívek minél gyakrabban, lehetőleg mindennap áldozzanak. Az okok a következők: az Úr Jézus szentségében nekünk ételt, orvosságot és ellenmérget adott; ételt, hogy a léleknek természetfeletti kegyelem-életét fönntartsa és fejlessze, orvosságot a bocsánatos bűnök és hibák ellen, ellenmérget a szenvedélyek legyőzésére és óveszközt a halálos bűnökkel szemben.

Mivel a léleknek természetfeletti élete ép úgy kívánja az állandó táplálékot, mint a testnek természetes élete, azért a mennyei kenyeret lehetőleg naponként kell élvezni. Mivel bocsánatos vétkeink gyengeségünk miatt mindennapiak, azért kell mindennap orvosság ellenük. Mivel szenvedélyeink a lelket oly sokszor kiteszik a bűn elkövetése veszélyének, azért a halálos bűn ellenmértét gyakorta kell magunkhoz vennünk. Így kívánja ezt Jézus Krisztus. Ezen három indítók vezérelte Őt főleg az Oltáriszentség rendelése körül.

Most pedig kérdezzük: vajjon csak a *felnötteknél* vannak meg a főnti okok? Vajjon a *gyermeknek* nincs-e ép oly lelke, mint a felnötteknél? Vajjon kiskorúak, értelmük nyiladozása kezdetén, nincsenek hasonló lelki veszélyeknek kitéve, mint a felnöttek? Hát a kis gyermekeknél, kik az első megszentelő kegyelmet a keresztségben kapják, nincs-e szükség arra, hogy e kegyelem növekedjék és fönntartassék? Vagy az Úr más természetfölötti eledelt rendelt számukra? Vajjon a gyermekek nem követnek-e el bűnöket? Bizony igen sok bocsánatos véték tapad némelyik lelkére s ezek hányszor vezetnek halálos bűnökre! Vajjon más orvosságot rendelt-e nekik az Úr a gyakori szentáldozáson kívül? Erről még nem hallottunk. Pedig ahogy Ő szerette a gyermekeket, nem hagyott volna kétségben bennünket efelől. Avagy nem nyiladozik-e a gyermekeknél a szenvedély s a rosszra való hajlam, kívánság? melyek oly számtalan esetben vezetnek halálos bűnökre! Ép itt kell az ellenmérget, hogy még először sem kövessenek el halálos bűnt. Ha pedig e veszélyes korban még 2—3—4 évig akarjuk őket az első szentáldozásra vártni, akkor a gyermek talán már sokszor bukott s már a bűn fertőjében van, melyből sokkal nehezebb a szabadulás, mint az ellene való védekezés.

Tehát az összes indítóokoknál a gyermek és felnőttek gyakori áldozásának szükségessége közt semmi lényeges különbség nincs.

Azért, kedves szülők, ne akadályozzátok meg, sőt azon legyetek, hogy gyermekeitek, amint kezdenek értelmükkel élni, amint meg tudják a jót a rossztól különböztetni, tehát 7—8 éves koruk körül, azonnal fölvétesse az első áldozók közé, hogy kegyelmi életüket együtt kezdhessék meg öntudatos természetes életükkel, hogy ne az ördög birodalmából kelljen kihalászni az első áldozókat, hanem azok közül, kiknek lelkén ott tündöklék a keresztségben kapott kegyelem, hogy végre szentséges Atyánknak, X. Pius pápának és az ő rendkívül bölcs rendeletének eleget tegyünk Isten dicsőségére, gyermekeitek s kedves szülők, a ti boldogságtokra is.

A gyakori áldozás hajnalpírja a négereknél.

Vogt püspök bayamoyói apostoli helytartó úr, a következőket beszéli el: Hét néger hajadon arra kérte König misszionáriust, hogy ők egész életüket a jó Istennek akarják szentelni. Midőn erről értesültem, igen meg voltam hatva és végtelenül örültem neki. A hajadonokat elhelyeztem szerzetesnőinknél, hogy ott mint jelentkezők, később mint újoncok előkészíttessenek hivatásukra. Meg vagyok győződve, hogy náluk a hivatás kegyelme a gyakori szentáldozás gyümölcse, melyet egy év előtt vezetünk be gyermekeinknél. A főnöknő a múlt évben azt mondta nekem: «Monsignore, mily szerencsés változás állt be a leányoknál, mióta Ön a gyakori szentáldozást bevezette!» Ugyanezt mondhatom a fiúgyermekekről is, kik az Úr testének gyakori vételét következtében megjavultak. Iparkodunk is megvalósítani X. Pius pápa azon rendeletét, mely meghagyja, hogy a kis gyermekek is, mihelyt eszükkel kezdenek élni, tehát úgy 7 éves koruk körül a szentáldozáshoz vezettessenek. Az idén itt saját kezemből vették az első áldozók, kik 8—10 évesek voltak, az Úr Jézus szent testét és véréit. Eddig a püspök.

Áldozás utáni imáink kísérjék a négereket a megtéréshez és a mindennapi szentáldozáshoz.

Levél.

A «Mindennapi lelki kenyér» és a «Jöjjetek hozzám mindnyájan» buzdítottak engem a gyakori szentáldozásra. Előbb azonban nagyon hányatott volt az életem. Édesanyám halála után egy durvalelkű gazdatiszthez mentem férjhez, kit néhány év múlva elhagytam. Újra férjhez mentem, ezért vallásomból természetesen kitértem, mi mérhetetlen lelki fájdalmat okozott nekem, ki azelőtt vallásos voltam s havonként áldoztam. Férjem végtelen önző volt, minden vagyonomat elharácsolta s tőle is néhány év múlva elváltam. Mint koldús jártam gyermekemmel a nagy

világot. Nagyon keserves volt az állapotom. Ekkor fordultam a bold. szűz Anyához, hogy segítsen meg. Ő nem taszított el. Imádkoztam hozzá naponta s Ő mindig megsegített. Most jó helyzetben vagyok, állásom van, azóta ismét felvétettem a kath. egyházba, ismét gyakran járulok a szentgyónáshoz és áldozáshoz. Azt veszem észre, hogy a *gyakori szentáldozás egész valómat átváltoztatja*. Oly tökéletes szeretnék lenni, hogy még csak bocsánatos bűn se terhelje lelkemet. Erre törekszem és remélem, Isten segítségével ez meg is lesz. Ő mily szerencsétlennek, boldogtalan-nak érezném magamat ebben az életben, ha nem járulhatnék gyakran az Úr asztalához! Ezen örömet Főtisztelendőségednek köszönhetem s nem is tudok ezért eléggé hálás lenni, mert a «Mindennapi lelki kenyér» című műve elolvasása után támadt bennem azon kimondhatatlan vágy: minél gyakrabban a szentáldozáshoz járulni. Ez sarkalt engem mielőbb elérni azt, hogy minél gyakrabban járulhatnék az Úr asztalához. Segített ebben az én szelid, jó lelkiatyám is, ki iránt oly bizalommal tudok viselkedni. Kisasszony napján — nem tudom, a jó Isten sugalta-e vagy a boldogságos Szűz vett pártfogásába, de három nap egymás után áldozhattam, mert eddig csak két szentáldozást engedett meg lelkiatyám. — (A lelkiatya téved. Ő nem határozhatja meg az áldozások számát. A pápai dekrétum szerint minden hívő minden nap áldozhatik, ha a kegyelem állapotában van s jó szándékkal járul az Úr asztalához. Amit Krisztus Urunk földi helytartója megenged, azt a lelkiatya sem korlátozhatja. Szerk.) Hogy *mily boldoggá tesz ez engem, azt ki sem tudom mondani*, de most az én lelkem vágyik a mindennapi szentáldozás után.

G. J.

Ime, ilyenek a gyakori szentáldozás gyümölcsei! Éljenek a következők!

A gyakori szentáldozás krónikája.

Sikerült megszereznünk néhány adatot, amely bizonyítja, hogy Krisztus Urunk földi helytartójának szózata és kívánsága kezd átmenni a köztudatba. Hála Istennek!

Budapest egyes templomaiban következő volt a szentáldozások száma:

Jézus Szíve templomában: 1892-ben 13.568, 1902-ben 40.000, 1907-ben 65.000, 1909-ben 90.000, 1911. jún. havában 10.000.

A missiók papok templomában 1910-ben 50.000.

Az Örökimádás templomában 1910-ben 37.800.

A Ferenc rendiek templomában (Belváros): 1907-ben 25.103, 1908-ben 30.358, 1909-ben 35.920, 1910-ben 42.880, 1911. július végéig 41.110.

A Kármeliták templomában: 1906-ban májustól 15.600, 1907-ben 30.000, 1908-ban 38.000, 1909-ben 39.000, 1911-ben júl. végéig 22.000.

Sopronban a Domonkosrendiek templomában: 1910-ben 30.000.

Sopronban a szent György-plébánia templomban az emelkedés: 1907-ben 3750, 1909-ben 6595, 1910-ben 8300.

Tatán a plébánia templomban 1910-ben 2300, 1911-ben jún. végéig 4000, Mária-Zellben: 1909-ben és 1910-ben együttvéve 224.000.

Lourdesben: 1906-ban 447.000, 1907-ben 455.000, 1909-ben 603.000.

1908-ban a lourdesi jelenések 50 éves jubileuma alkalmából rendkívüli nagy volt, a szám: 1,160.900.

Krónikás.

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Engesztelő szentséglátogatás.

ÜDÖD, k. gy., hogy az Úr Jézus mennyire könyörült meg egykor azon az 5000 férfin, akik az asszonyokkal és gyermekekkel a pusztában az ő tanítását hallgatták. Nem volt nekik több eleségük, csak öt kenyérük és két haluk. Pedig éhesek voltak mindnyájan, este is lett már, község sem volt a közelben, nem vehettek maguknak eleséget. Az Úr Jézus csodát tett. Megszaporította az öt kenyeret és a két halat. Mindnyájan ettek belőle és még 12 kosárral szedtek össze az étel maradékaiból. Akkor királynak akarták megtenni Jézust, de eltűnt közülük és Kafarnaum városába ment.

Már most tudjad meg, mily hitetlen és háláttalan volt másnap ez az ötezer ember. Keresték az Úr Jézust, de csak azért, hogy megint ilyen csodát tegyen. Megis találták a kafarnaumi zsidó imaházban. Az Úr Jézus tudta az ő gondolataikat, azért mindjárt így szólt hozzájuk, amint őket megpillantotta: Bizony, bizony mondom nektek, nem azért kerestek engem, hogy higgyetek bennem, hanem mivel ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ők felelték: Uram, mindenkor ezt a kenyeret add nekünk. Erre az Úr Jézus azt mondta: Én nektek más kenyeret fogok adni, és pedig az a kenyér az én testem; italt is fogok nektek adni és az az ital az én vérem. Ezzel azt ígérte, hogy az Oltáriszentséget fogja az embereknek adni. A zsidóknak el kellett volna azt hinnük, mert hiszen Jézus előtte való nap megmutatta, hogy ő Isten Fia és így mindent megtehet, a kenyeret is átváltoztathatja testévé és a bort vérévé. Mégsem hitték, hanem csufolni kezdték: Nemde Jézus ez, József fia, kinek mi ismerjük atyját és anyját?... Pedig Jézus nem József fia, hanem az Úr Istené. Tovább is mondták: Nem adhatja ez az ő testét nekünk ételül. És zúgolódva, haragosan elmentek. Jézus most tanítványaihoz és apostolaihoz beszélt tovább az Oltáriszentségről. Sokan tanítványai közül azonban szintén úgy gondolkodtak, mint

a zsidók és így szóltak: Kemény beszéd ez és senki sem hallgathatja és elmentek Jézustól. Az Úr Jézus most még szomorúbb lett, mikor már csak kevés tanítványa és 12 apostola maradt ott. Bánatosan kérdezte tőlük: Ti is el akartok menni? Szent Péter felelte: Uram! kihez menjünk? A te tanításod megnyitja nekünk a mennyországot. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia. Ezzel megvigasztalták az Úr Jézust, azért őket szerette legjobban. Ők voltak az elsők, akik áldoztak. Az Úr Jézus maga áldoztatta meg őket az utolsó vacsorán.

Az Úr Jézus neked is mondja: K. gy.! Mennyi jót tettem az emberekkel! Meg is haltam értük a keresztfán. Ő ők nem tudják, milyen kegyetlen fájdalom volt kezemben, lábamban, fejemben, egész testemben, mikor a keresztfára voltam szegezve. Szívesen szenvedtem el ezt, csakhogy higgyenek nekem. De nagyon sokan nem hisznek. Én azt mondtam, hogy az Oltáriszentség igazán az én testem és vérem... s mit tesz sok ember? Halljad csak, mily szomorú lehetek. Mikor a templom előtt elmennek, még kalapjukat sem veszik le, mintha ott sem volnék. Mikor szentmisére harangoznak, sokan be sem jönnek a templomba, mintha nem én jönnék be Úrfelmutatáskor az oltárra. Áldozni, gyónni sokan nem járnak, mintha a szentáldozás nem volna a legnagyobb öröm. Térdet nem hajtának az én oltárom előtt s állva maradnak akkor is, mikor beteghez visz engem az áldozópap s velem találkoznak. Némelyek áldoznak, de rosszul gyónnak s így nagy bűnben vesznek engem magukhoz. Némelyek kinevetik az Oltáriszentséget s igyszólnak: Hogyan lehetne a kis ostya Jézus teste és vére? Mintha csodáimmal ki nem mutattam volna, hogy Isten vagyok és mindent megtehetek. Még olyanok is vannak, akik ellopják a szent ostyákat a szentségházból, hogy sárba dobálják, összeszurkálják. K. gy.! Ez nekem mind nagy fájdalom, nagyobb szomorúság, mint amikor az 5000 férfi és tanítványaim elhagytak. Kérdezlek téged is, mind akkor az apostolokat: Te is el akarsz hagyni? te is ilyen rossz, hitetlen, hálálom akarsz valamikor lenni?

*Én: Édes Jézusom! kihez menjek? Elmenjek Tőled? Hisz az nem lehet? Nem akarnék elmenni édes szüleimtől s Tőled menjek el? Hiszen édes szüleim nagyon szeretnek engem, de úgy nem tudnak szeretni, mint Te. Ők csak emberek, Te pedig Isten vagy. Ők sok jót tesznek velem, de nem haltak meg érttem, mint Te. S mégis Téged, hogy bántanak az emberek! Itt vagy köztünk az Oltáriszentségben, hogy szeressünk s ahelyett bántanak. *Ó mily jó volna, ha sírni tudnék azon! Ha édesanyámat nagy szomorúságban sírni látnám, vele együtt sírnék. Ő add, hogy Veled együtt szomorkodni tudjak.**

Bocsáss meg nekünk, szegény embereknek, bocsáss meg. Megbocsátottál a jobb latornak, megbocsátottál Mária Magdolnának, imádkoztál ellenségeidért, mikor keresztre feszítettek, Longinus katona is, aki szent

Szivedet átszúrta, megtért és szent lett. Ó kegyes Jézusom! Te a szegény bűnösöket szereted és meg tudod téríteni: segítsd őket, hogy mindnyájan szeressék az Oltáriszentséget, amint szerette szent Péter s a többi apostol.

Bocsáss meg nekem is, édes Üdvözítőm! Bocsáss meg, mert én is vétettem ellened az Oltáriszentségben. (Vizsgáld meg lelkiismeretedet Jársz-e szívesen a szent misére s litániára? Térded hajtasz-e az Oltáriszentség előtt? Leveszed-e kalapodat, keresztet vetsz-e magadra, mikor a templom előtt elmégy? Istenre gondolsz a templomban? Tán ide-oda nézegetsz, beszélgetsz? Kegyes Megváltóm az Oltáriszentségben, bevallom őszintén, én is hálátlan voltam Irántad! Hittem ugyan mindig, hogy az Oltáriszentség a te szent tested és véred, de mihaszna! nem úgy viseltem magamat a templomban, mint aki azt igazán hiszi. Pedig a te szavadnak csak hinnem kell és soha sem szabad megfélekednem arról, hogy a szent ostyában jelen vagy.

Nagyon fáj, hogy ilyen tudtam lenni, de fogadom, hogy most már másképp lesz minden. Nemcsak mondani akarom, mint szent Péter, hogy Tőled soha el nem megyek, Hozzád mindig hű maradok, hanem meg is akarom tenni. Szent Péter keresztre hagyta magát Érted feszíteni, és pedig fejfelé: legalább azt akarom kedvedért megtenni, hogy Neked adom szívemet, soha olyant még csak nem is gondoljak, ami Téged a legméltóságosabb Oltáriszentségben megbántana.

Ó Úr Jézus! Te azért vagy nálunk a legfölségesebb Oltáriszentségben, mert szeretsz minket: bocsásd meg nekem és minden embernek, amivel Téged megbántunk, segíts minket, hogy közülünk egy se legyen hálátlan és hitetlen, mint az 5000 férfi és sok tanítványod, hanem szeressünk és kövessünk, mint szent apostolaid. Amen.

30.000 gyermek közös áldozása.

Ugyan hol lehetett ez? Úgy-e ez az első kérdésed, kedves gyermekem? Ez iszonyú sok: 30.000 gyermek! Micsoda nagy templomnak kell annak lenni, mely ennyi gyereket befogad! Úgy-e ez a második gondolatod? De hát miért áldozott oly rettenetes sok gyerek egyszerre? Micsoda nevezetes alkalom volt ennek az oka? Úgy-e erre vagy harmadsorban kíváncsi? Nohát, hogy fölcsigázott érdeklődésedet kielégítsem, megmondom, hogy ez Madridban, Spanyolország fővárosában történt az idén június hónapban, midőn az Oltáriszentség tiszteletének terjesztésére nagy gyűlést rendezett a római pápa meg a püspökök. Erre a gyűlésre az egész világból 120.000 ember jött el, hogy az édes Jézust megvallják s arról tanácskozzanak, mikép lehetne az embereket arra rávenni, hogy jobban tiszteljék, szeressék a legméltóságosabb Oltáriszentséget és mikép lehetne az embereket a gyakori szent áldozásra rászoktatni.

Június 28-án reggel a Retiró-park számtalan fülemléjének és pacsirtájának zajos éneke ébresztette föl azt a sok fiúcskát és leánykát, kiknek első gondolatok bizonyára az volt: «Elérkezett a boldog nap, midőn az édes Jézus ünnepélyesen vonul be szívünkbe!» Ó mily boldogok voltak a kicsikék! Hogy siettek öltözködni, hogy minél előbb eljussanak az iskolába, hol már a tanító bácsik és tanító nénik várták őket. Hat órakor az iskolából zászlók lobogása mellett vonultak a gyermekek az Üdvözítőről nevezett igen nagy templomba. A leánykák hófehér ruhába voltak öltözve, hosszú fehér fátyollal és élő-virág koszorúval a fejükön. A fiúcskák is ünneplő ruháikban jelentek meg szintén kis fehér virággal a gomblyukban. Mintha a mennyország egy darabocskája esett volna a földre, úgy nézett ki annak a sok-sok ezer gyermeknek a templomba való vonulása. Itt a római pápa követe, Aguirre biboros érsek szentmisét mondott. 30 püspök bácsi és 400 pap bácsi áldoztatta a gyermekeket, kik mellett katonák álltak dísz-örséget fényes öltözetben. Ó mily szép lehetett az, midőn az édes Jézus 30.000 gyermek lelkébe bevonult! Mily örömmel nézték ezt a kedves jelenetet az égből az angyalkák! És mily rémséges dühös lehetett ott a pokol fenekén a gonosz lélek s mennyire vicsorgatta fogait, hogy ezek a kis ártatlanok, ezek a csöppségek mily nagy, mily fönséges hódolatot mutatnak be az Úr Jézusnak! Ó mily boldogok lehettek ezek a madridi gyerekek, hogy ők lehettek részesei annak a remek jelenetnek, mely az Úr Jézusnak, a királyok királyának nyilvános imádása volt. Ó mily nagy szeretettel áldotta meg az Úr Jézus ezen gyermekeket, kik a sírig fogják őrizni ennek a királyi hódolatnak emlékét.

A szentáldozás után, miután egy ájtatos hálaadást végeztek közösen a templomban, kimentek az összes gyermekek a parkba, hol már várta őket a jó meleg kávé, kalács és torta. Reggeli után a gyerekek a biboros bácsi előtt eldefiliroztak. A biboros bácsi a pápa Ó szentsége névében megáldotta az összes gyermekeket.

Ó gyerekek, oly szép volt ez a közös áldozás és a fölvonulás, hogy még a nagyok is, a papák és a mamák is sírtak és áldották az Úr Jézust, hogy nekik ily nagy örömet szerzett.

R. A.

Az Oltáriszentség egy irországi ibolyája.

Az oltáriszentség tiszteletének kiváló terjesztője, Genuari római biboros, egyik dolgozatában közli azon levelet, melyet egy irországi, corki leányka küldött X. Pius pápa Ó szentségének. A levél fordításban így hangzik:

«Kedves Szentséges Atya!

Mi, szent Finbarr iskolának kis gyermekei, egyesülve köszönjük a jó

Istennek, hogy Neked megadta azt a gondolatot, hogy a kis gyermekek áldozásáról rendeletet adj ki. Mi ezért Érted mindig fogunk imádkozni és a jó Istent kérni, hogy Téged vezéreljen egykor az ő legszentebb szívébe.

Az a nagy kegyelem, mely nekünk megadatott, hogy már ily korán járulhatunk a szentáldozáshoz, nekünk nagy öröm forrása és ez bátorít fel minket arra, hogy Neked, szentséges Atya köszönő sorokat írjunk.

Mi sokszor kérdezzük egymást, hogy vajjon tudsz-e Te valamit a mi kis szent Nellinkről, ki az édes Üdvözítőt 4 éves és 3 hónapos korában vette magához? Ő oly sokszor kérte jó püspök Atyánkat, hogy áldoztatná meg őt. Kívánsága 1907. december 6-án teljesült. Mi mindnyájan jelen voltunk a templomban és énekeltünk. Ő szentséges Atya, mi nagyon sajnáljuk, hogy akkor Te nem voltál közöttünk, Te is azt érezted volna szívedben, amit mi, midőn azt a pici kis gyermeket láttuk, hogyan veszi magához az édes Üdvözítőt. Oly komoly volt, mint egy felnőtt s arcáról a szeretet csak úgy ragyogott. Mielőtt meghalt, 32-szer vette magához az édes Jézust, a szentáldozásban, melyet érted is és az egyházért is följánlott. A jó Isten és a boldogságos Szűz magukhoz szólították őt 1908. február 2-án. Mi nagy szerencsénknek tartjuk, hogy a kis Nelli iskolatársunk volt. Mi imádkozunk hozzá, hogy hallgassa meg kéréseinket, amiket ő mindig meg is hallgat és értünk közbenjár.

Egy év előtt kilencedet kezdtünk, hogy ő arra kérje a jó Istent, hogy a világ összes gyermekei oly korban vehessék az első szentáldozást, mint amilyenben ő vette vagy *legalább ezt a kort megközelíthessék*. Lehet, hogy tévedünk, midőn azt hisszük, a te rendeleted a gyermekek korai áldozásáról, ez ő közbenjárásának köszönhető. Ha nem bűn az, amit kérünk, úgy tedd meg szentséges Atya, hogy ezt a kis Nellit szentté avasd s tedd meg őt az első áldozók mennyei védőszentjének.

A mi kis Nellink nagyon szerette az ibolyát, azért úgy nevezték őt: az Oltáriszentség kis ibolyája.

Kedves szent Atya! Mi nem tudunk a kis Nelliről csodadolgokat beszélni, de azt tudjuk: ami tisztelendő anyáink (szerzetes nők) oly nagyon becsülték, a mit a kis Nelli mondott, mint a kincset. Azt is tudjuk, hogy a kis Nelli nagyon-nagyon vágyódott az Úr Jézus után és vágya teljesült. Mi is vágyódtunk utána s a mi vágyunk is teljesült. Kérünk téged, kedves szentséges Atyánk, bocsáss meg, hogy drága idődet hosszú levelünkkel elraboltuk.

Lélekben szentséged lábaihoz borulva kérjük szent áldásodat intézünkre, az összes ír gyermekekre és arra az országra, ahol ilyen virág terem, kedves Irországunkra.

A szentséges Atyának a szent Finbarr-ról nev. iskola kicsinyeitől.»

Röptében a nagyvilág körül.

A hárskúti plébános kedves és lélekemelő jelenetről számol be az alábbi sorokban. A rozsnyói egyházmegye egyik legkisebb községében, Hárskúton szentségimádási nap volt szeptember hó 28-án. Ez nap volt ugyancsak itt a rozsnyói alesperesi kerület őszi gyűlése is. Folyt a munka javában, épen Szuszai Antal dobsinai plébános beszélt a szószékről, midőn egyszer kinyílik a templom ajtaja s a rozsnyói püspök teljes díszben megjelenik a templomban: eljött adorálni és kijelentette, hogy ő akarja végezni az énekes misét. Mindnyájan örültünk és boldogok voltunk. Fent a kóruson megszólalt a gyermekkar éneke; eucharisztikus volt az ének is, egészen a Szentatya szándéka szerint. A plébános áldoztatni akarta az iskolás-gyermekeket, de a püspök úr ezt is személyesen akarta végezni. A szentáldozás előtt Szuszai újból szólott a gyermekekhez csodás nyelven; mindnyájan éreztük, hogy aki így letud ereszkedni a gyermek-lelkekhez, az csak a dobsinai plébános lehet. Gondolom Balás püspök eme példaadását meg fogja áldani az Úr Jézus. Áldja is meg s hadd szélesbüljön az Eucharisztia útja.

Budapest védőszentje. Mindig sűrűbben halljuk a megszívlelendő gondolatot, hogy a nagy magyar vértanú, szent Gellért, aki a főváros budai oldalán lelte vértanúi halálát, legyen Budapest védőszentje. Erre nézve szinte gondviselészerű az egykori magyar térítő-apostolnak budai szobra. Emelkedett helyéről áttekinti az egész nyugtalan, zsigongó fővárost s magasra tartott fényes keresztyével folyton azt kiáltja a budapesti ember felé: E jelben fogsz győzni. Csak mélyítse bele lelkünkbe e szent jelet és vezessen minket a kereszt győzelméhez, akkor igazán patrónusunk lesz szent Gellért.

Törökországban Tripolisz nélkül is dúl a háború. A szabadság, egyenlőség és testvériség hangzatos jelszavai, ha nem táplálkoznak a kereszténység talajából, mint mindenütt, úgy itt is a legnagyobb deszpotizmus

és erőszak szülőanyja. Csak az izlamnak, a mohammedán vallásnak van szabadsága, de ez aztán féktelen. Az Egyházi Közlönyben olvassuk: Mindenfelé az egész birodalomban, Európában, Ázsiában egyaránt egész rendszeresen folyik a keresztény gyermekeknek, különösen fiatal leányoknak az elrablása, kiket erőszakkal térítenek az izlamra. A garmadaszámra beérkező panaszokra és feljelentésekre mindig csak egy válasza van a világi hatóságnak: Soha a legesekélyebb erőszak sem történt.

A kalocsai érsek a statisztikát is beleállítja a gyakori szentáldozás szolgálatába. Szeptember 16-áról keltezett körlevélében ezeket írja: «A plébánosok adjanak az egyes plébániák területén évenként elfogyasztott szentostyák számáról pontos jelentést, e végből sorolják fel részletesen a plébániák területén levő templomokat és kápolnákat, külön megjelölve, hogy az elmúlt év folyamán e templomokban és kápolnában hány szentáldozást végeztek a hívek. Az adatok pontos feljegyzése végett olvastassanak meg a szent ostyák a consecrálás előtt s a consecrálás ideje a consecrált ostyák számával együtt tartassék evidenciában a sekrestyében. Ezen rendelet betartása mellett a schematizmus hű képét adja a község hitéletének, amelynek hőmérőjét a szentáldozás gyakortlása képezi».

IRODALOM.

Királyi hercegnő a kolostorban. Irta *P. Fülöp Cyrill* kármelita-áldozópap. Régi tapasztalat, hogy a ferde és dőre nézetek az egyháztól vagy annak egyes emberi intézményeiről legtöbbször tudatlanságban lelik magyarázatukat. Így van ez a szerzetes intézményekről elterjedt téves felfogásoknál is. Sokan vannak, akik már a világi kispapok fölött is erősen sajnálkoznak azon hiedelemben, hogy nekik az a szeminárium börtön. Pedig aki akar vidor, életkedvtől és komoly munkától egyaránt duzzadó megelégedett ifjúságot látni, az menjen egy jól és szigoruan vezetett világi szemináriumba.

Szigorú szerzetről meg éppen hajmeresztő nézetek vannak forgalomban. Bár hihetetlennek látszik, mégis gyakori az az ember, aki báró Eötvös Karthausijával vallja: «Mikor a keresztény vallás az öngyilkosságot megtiltá, valamit kelle adnia helyébe: s a kolostort adá pótléku. Midőn ezeknek a tört kicsavará a kezéből, megnyitá zárdáit, hogy menhelyük legyen a szerencsétleneknek.» Ilyenféle rémmesébe illő előítéletekre cáfol reá a fentti munka. Valóságos apologia. És pedig rendkívül eleven és hatásos, mert nem szigorú elvek száraz hangoztatásával száll síkra, hanem egy kiváló szentéletű apáca életrajzával eleven képből tárja elénk azt a megelégedettséget, boldogságot és munkakedvet, mely a legszigorúbb zárdá falai közt

s uralkodik még olyanok részéről is, akiről első sorban gondolhatnók, hogy börtönben vagy menhelyben érzik magukat. XV. Lajos francia király leánya kármelita apáca, akinek életét a jelen munka tartalmazza, sohasem sem volt olyan meglegedett, olyan boldog, mint a kármelita-kolostorban. Pedig a francia király kastélya, Versailles és egy kármelita-kolostor közt van különbség. De a vallásos hercegnőnek egy szentáldozás, vagy egy Isten kedvéért végzett önmegtagadó cselekedet nagyobb örömet okozott, mint a francia udvar minden pompája, gazdagsága. A hercegnő lelki nagysága különösen akkor igazán tiszteletreméltó, amikor megtörténik az udvar bűvköréből az átmenet a kármelita-kolostor látszólagos ridegségébe. Mondhatjuk, hogy a munka nemcsak hasznos, hanem lebilincselő és kedves olvasmány egyháziaknak és világiaknak egyaránt. Melegen ajánljuk olvasóközönségünknek. A Szent-István-Társulat szép kiállításában érdemes érte 3 koronát áldozni. A szerző úr számára pedig legyen szabad azt az észrevételt tennünk, hogy a sok *idézőjel* közt felvonultatott nyilatkozata a hercegnőnek némileg a történelmi hitelesség rovására van. T. J.

Eucharisztikus Triduum cím alatt jelent meg magyar nyelven Lintelo Gyula jezsuita atyának kiváló francia munkája, mely már német nyelven is több kiadást ért. E sorok írója már 1909-ban jutott egy német nyelvű példány birtokába azon megjegyzéssel, hogy a gazdag eucharisztikus irodalom alig termelt még ennél jobbat. Hát hálás köszönettel is lehetünk a névtelen fordítónak és az «Értesítő» kiadóhivatalának, hogy ezen munkát a magyar közönségnek is hozzáférhetővé tette. A szentírásból és szentatyákból, valamint a hivatalos pápai iratokból merített prédikáció tervek megbecsülhetetlenek. Három részre oszlik: Hivatalos iratok. — Prédikációk. — A triduum után. Ára 2 korona. T. J.

A montreali eucharisztikus kongresszus kiadványa. Most jelent meg a tavaszi montreali nemzetközi eucharisztikus kongresszus kiadványa, mely annak működéséről számol be. A hatalmas nagy nyolcadrét alakú 1102 lapot számláló kötet címe: XXI-e Congrès Eucharistique International Montreal. Librairie Beauchetin, Montreal, melynek tartalmát most csak nagy vonásokban ismertethetjük. Az első fejezet francia nyelven beszámol az ünnepélyekről, melyek a kongresszus külső keretét alkották. A második fejezet a két nyilvános ülésen elmondott beszédeket foglalja magában. A harmadik fejezet a francia, a negyedik az angol szakosztályban tartott előadásokat adja, ezekhez jön még egy rövid ötödik fejezet a német szakosztálytól. Az összes beszédek és előadások azon a nyelven olvashatók, amelyen elhangzottak. A kötet nyomdai kiállítása igen szép és számos képmelléklet, eredeti fölvételek a kongresszusról és a szereplők arcképei, élénkíti a szöveget. Ez a kötet is, mint az előző nagy kongresszusok kiadványai, gazdag tárháza az eucharisztia tudományának.

EGYESÜLETI ÉLET.

Német lelkigyakorlatok. December 17-től 21-ig főtiszt. P. Schlick János S. J. német lelkigyakorlatokat tart az Oltáregyesület házikápolnájában, IX., Üllői-út 77. sz. Kérjük az úrnőket, akik e lelkigyakorlatokon részt venni óhajtanak, jelentkezzenek Üllői-út 75. sz. alatt.

*

A nagyszombati eucharisztikus kongresszust a Pozsony- és Nagyszombatvidéki buzgó papság nagy számmal látogatta. Dr. Halmos Ignác apátkanonok végezte a szentmisét, utána Somogyi Károly jezsuita atya mondott magyar szentbeszédet. A gyűlést dr. Hanauer István az eucharisztia-társulat országos igazgatója nyitotta meg. Szavai a lelki ember éles szemével mutattak rá a papság lelki szükségleteire. Baumann Károly spirituális a gyermekek szentáldozásáról tartott magvas oktatást a jelenévi papságnak. Veszely Géza javaslata után az eucharisztikus triduumok tartásáról, Kánter Károly prelápbános az oltáregyletek központi igazgatója varázsolta a hallgatóság elé a fényében, arányaiban és bensőségében eddig páratlanul álló madridi eucharisztikus világkongresszust. A népes gyűlést szentséges letenye zárta be.

*

Barstaszáron az 1909. évi június hó 10-én alakult meg az oltáregye-

sület, melynek tagjai, rövid két év alatt 1147-re szaporodtak. Szerényen de lelkesen működik ifjú együletünk. A jelentkező új tagokat kéthavonként szoktuk bejelenteni a budapesti központi oltáregyesületnél, ahonnan kapjuk a felvételhez szóló felvételi füzetkéket is.

Közös isteni tiszteletünket minden hó első vasárnapján délelőtt 11—12 óráig tartjuk, még pedig mindig két templomban egyszerre, mivel két helyen van nálunk minden vasárnap az istenitisztelet.

Végül örömmel jelentem, hogy helyi oláregyletünk miként tavaly, úgy most is Jézus szent Szive vasárnapján igen nagy dísszel és buzgósággal végezte Jézus szent Szive tiszteletére rendezett ájtatosságát. Nemcsak a mi hitünk, de az egész környék itt volt, úgy hogy az alkalmi szentbeszédet már a szabad ég alatt kellett megtartanunk.

*

A budapesti központi oltáregylet a XI. kath. nagygyűlésen.

Az oltáregyletek központja a papi «*Eucharistia-Társulat*» keretében és vele egybeolvadva tartja ünnepi gyűlését az egyetemi templomban (IV., Papnevelő-utca) november 14-én délután 3 órakor. — A részleges programot a napilapok hozzák, melyre ezúton is felhívjuk az érdekeltek figyelmét.

Telefonpósta.

P. S. Beletháza. «A magyarországi Papi Imaegyesület és Eucharisztia-Társulat Értesítője». Győr. Szeminárium.

Sch. Gy. Sopron. Intézetek ifjúsága kap kedvezményt — másoknak azonban nem juttatható még tömeges rendelésnél sem.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. májusban befolyt adományok: Fejes Jánosné 1 K, Klíma Ferencné 4 K, Szakács Károly 60 f, Nagy Mari 1 K, Karvassy Adolfné 1 K, Miskó Józsefné gyűjtése, özv. Valentin Antalné 5 K, Valentin I. 1 K, Valentin Antal és neje 4 K, Szultsberger Gyula 2 K, Tatai Ferencné 4 K, Siegl Ferencné 2 K, Fejes Erzsébet 2 K, Györgyi Rozália 4 K, Verderber Lajosné 4 K, Weitracher Istvánné 2 K, özv. gróf Keglevich Ödönné 4 K, Hazman Kornélné 4 K, Putz Vincéné 1 K, özv. Gürsch Jánosné 2 K, Ernst Béláné 2 K, özv. Güttlicher Vincéné 4 K, Bartolotti Edéné 4 K, özv. Veszprémi Lipótné 2 K, özv. Pohl Istvánné 2 K, Hanke Ilona 2 K, Poszlovski Mária 2 K, Borhy István és neje 3 K, Pachmayer Rozália 1 K, özv. Szabó Péterné 3 K, Iovag Pfriem Dénes 3 K, Nagy József és neje 4 K, Fiedler Konrádné 2 K, Sterl Károly és neje 4 K, Swartz Erzsébet 2 K, Hrabovszki Natália 2 K, Neumayer Erzsébet 1 K, özv. Cseh Andrásné 2 K, Vogl Ferenc 2 K, özv. Fill Ferencné 2 K, Malmarits Irén 2 K, özv. Mambrini Jánosné 4 K, özv. Gürsch Ferencné 4 K, összesen 100 korona; Sztarovits Johanna 2 K, Molnár Teréz 2 K, Hideg Róza 2 K, Braune Józsefné és Olga 10 K, Braune Margit 3 K, Springer Jozefa 2 K, Faulvetter Anna 1 K, Rumpler Gézáné gyűjtése: Doroczák Pálné 1 K, özv. Sipőcz Istvánné 40 f, Német Irén 60 f, Váradai Pálné 2 K, Elm Erzsébet 1 K, Korpits Anasztázia 1 K, Dér Teréz 1 K, Vurczinger Mária 1 K, Viszenport Aloizia 1 K, Szappanos Matild 1 K, Oravetz Juliska 1 K, Schuller Teréz 1 K, összesen 12 K; Lukács Mariska 2 K, Haspel Ferencné 2 K, dr. Szabó Alajosné gyűjtése: Nagy Teréz 2 K, Szukoványi József és neje 4 K, összesen 6 K, Edvi Illés Gyuláné gyűjtése: Vavrik Ágostonné 10 K, Keyle Eleménné 6 K, Kajlinger Mihályné 2 K, Bakos Jánosné 2 K, összesen 20 K; özv. Lafrankó Jánosné 10 K és gyűjtése: özv. Lafrankó Istvánné 10 K, Stieber Vince prelátus 10 K, Leféber Lujza 20 K, Lafrankó Erzsike 4 K, Lafrankó Mária és Gyula 4 K, N. N. 4 K, Tirschel Jozefa 4 K, Waigand Ferencné 10 K, Tölgyessy Károlyné 4 K, Retter Gyuláné 2 K, özv. Kotschi Erichné 4 K, Hulitius Jahn Gizella 4 K, Jahn Józsefné 4 K, Benyák Lajosné 2 K, özv. Remringer Antalné 2 K, Schlezák István és Mária 2 K, összesen: 100 K; báró Barkóczy Ilona 2 K, Herfort Ilona gyűjtése: Roskó Tirza 2 K, Zachratka Matild 4 K, Kapás Ferencné 2 K, Rabolt Matild 2 K, özv. Huszár Sámuelné 2 K, Lippmann Lajosné 2 K, Boros Ferenc 40 f, Kellner Antal 60 f, Udvari Julia 1 K, Szibler Jánosné 1 K, Horváth Julia 24 f, összesen 17 K 24 f; Herfort Irén gyűjtése: Herfort Ferencné 2 K, Hild Róza 2 K, özv. Beck Józsefné 1 K, özv. Brabant Ferencné 2 K, özv. Baumann Ferencné 4 K, özv. Nyúl Mihályné 2 K, Slezák Jánosné és Mariska 2 K, Riedl Gyözőné 4 K, Rajtsik Józsefné 1 K, Gröger Rezsőné 2 K, Pichler Mária 2 K, Nyilas Terézia 2 K, Udvari Istvánné 1 K, összesen 27 K; Balogh Mária, Katica és Janka 2 K 88 f, Balogh Márta 8 K, Kovács

Anna 2 K, Bencsik Jozefa 1 K, Deli Mária 24 f, Tamás Mária 4 K, Tóth Ágnes 1 K, Nagy Ferencné 2 K, Gauland Katalin 1 K, Nagypál Ilona 4 K, Kardos Jánosné 2 K, Melykó Jánosné 4 K, Kernács Károlyné 1 K, Hám Júlia 24 f, Joanovich Sándorné 4 K, Hellebront Jánosné 2 K, özv. Million Károlyné 2 K, özv. Funk Antalné 4 K; Eperjesi Erzsí 30 f, Walter Ferencné 1 K, Iwanitz Éva 2 K, Weisz Margit 10 f, Palszter Mária 50 f, Mariel Lajosné 1 K, Dobronyi Mihályné 40 f, dr. Rusznák Miklós Eperjesegyházmegye területéről 142 K, Balás Lajos püspök Rozsnyóegyházmegye területéről 1282 K 94 f, Szabó Sándorné 1 K, Szalácsy Lujza 30 f, Kapus János 1 K, Kiss Emilné 2 K, Timár Erzsébet 6 K, Timár Katalin 24 f, Rainer Ilka 5 K, Rainer Irma 10 K, Morgos Ilona 2 K, Ludvig Mária 24 f, Albert György 8 K, Torday Grail Erzsébet 5 K, Gábler Lajos Pál 5 K, Scháfer Lajosné és Irma 2 K, Karsai Mihályné 40 f, Lutter Nándorné 10 K és gyűjtése: Pois Norbertné 2 K, Eckermann Mariska 2 K, Vogács Mihályné 2 K, Szabó Jánosné 5 K, dr. Szabó János 5 K, Csandinger Lenke 24 f, Klenk Hilda 24 f, Csóri Rózi 24 f, Gróf Józsa 24 f, Kiss Ilonka 24 f, Trimmel Mihályné 24 f, összesen 27 K 44 f; Zboral Jánosné 2 K, özv. Fridrich Antalné 1 K 20 f, Gazder Józsefné 1 K, Nesweda Rozália 1 K, Privizer Erzsébet gyűjtése Handlova 3 K, Huyber Lujza 24 f, özv. Gebauer Jánosné 50 f, Tóth Györgyné 3 K, Schreil Jánosné 2 K, Eck Mária 50 f, Gábel Margit 30 f, Pörje Józsefné 2 K, Kizdián Györgyné 1 K, Hicz Mihályné és Plettler Károlyné 1 K 80 f, Valek Magdolna 24 f, Tarjányi Júlia 24 f, Südi Julianna 2 K, Rehm Zsigmond és neje 4 K, Várkonyi Józsefné 1 K, özv. Braun Jánosné 4 K, Kassowitz Tivadarné 4 K, Vanya Teréz 2 K, Petrik Máténé 3 K, Kasnyik Anna 1 K, Michl Alajosné 8 K, Komkó József 1 K, a Horvát Neuzinai tagok 8 K 40 f, Bencze Szentpáli Gabriella 20 K, özv. Anda Mártonné (Tárkány) gyűjtése: Horváth Györgyné 1 K, Tóth Mártonné 60 f, Alapi Lászlóné 40 f, Nagy Pálné 50 f, Horváth Mártonné 40 f, Harmat Józsefné 50 f, Anda Mártonné 50 f, Anda Lenke 50 f, Nagy Lászlóné 60 f, Nemes Rozália 60 f, Jött Andrásné 30 f, Magdics Ignácné 40 f, Jött Istvánné 1 K 20 f, Mosáros Sándorné 40 f, Jakács Jánosné 40 f, Német Józsefné 40 f, Keller Jenőné 1 K.

Az Oltáregyesület rendes tagjainak adománya 1911. évben:

A monstanciára adakoztak: dr. H. Zs. 1 k, Kutschera József Komárom 8 k, Szloboda Lajos Jác 2 k, az esztergomi Theologusok 5 k, az esztergomi eucharisztia tagok 46 k 40 f. Összesen 62 korona 40 fillér.

Herfort Ilona gyűjtése: Zahratko Matild 4 k, Boskó Tizza 2 k, Kapás Ferencné 2 k, Rabolt Matild 2 k, özv. Huszár Sámuelné 2 k, Lippman Lajosné 2 k, Boros Ferenc 40 f, Kellner Antal 60 f, Udvary Julia 1 k, Szibler Jánosné 1 k, Horváth Julia 24 f. Összesen 17 korona 24 fillér.

Herfort Irén gyűjtése: Herfort Ferencné 2 k, Hickl Róza 2 k, özv. Beck Józsefné 1 k, özv. Brabant Ferencné 2 k, özv. Baumann Ferencné 4 k, özv. Nyul Mihályné 2 k, Slezák Jánosné 1 k, Slezák Mariska 1 k, Riedl Győzőné 4 k, Rojtsik Józsefné 1 k, Gröger Rezsőné 2 k, Pichler Mária 2 k, Nyilas Terézia 2 k, Udvary Istvánné 1 k. Összesen 27 korona.